VÁLASZLEVÉL TÓTH ILONA ÜGYÉBEN

Dr. Oláh Vilmos főorvos úrnak

Tisztelt Főorvos Úr!

Bevallom, meglehetős döbbenettel olvastam levelét. Talán külön bizonyítgatás nélkül is elhiszi nekem: nem „rohammunkában, összecsapva" dolgoztam új kötetemen, s különösen nem a Tóth Ilona-fejezeten. Amelyben volt némi bűntudatom, hogy 2002-ben, amikor először írtam meg, szerintem mi miként történt, s abból mi következik – hátha nem voltam eléggé alapos, hátha elkövettem bármilyen hibát.

Rögtön akkor, 2002-ben jó néhányszor leírtam, elmondtam különböző fórumokon: kész vagyok – de csak nyilvánosan! – vitatkozni mindenkivel, aki érvekkel, tényekkel áll elő, s ha történetesen kiderül, hogy nem volt igazam, én leszek az első, aki a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt bocsánatot kérek, megkövetek mindenkit, akit oktalanul megbántottam, legfőképpen magát Tóth Ilonát.

A feladat bennem is ragadt, ezért 2005-ben hónapokon át foglalkoztam újra a Tóth Ilona-üggyel. Végigjártam az összes olyan levéltárat, egyéb gyűjteményt, ahol bármi utalás létezhet erre az esetre, beszéltem mindenkivel, akit elértem.

Többek között a legelismertebb szakértőkkel, Rainer M. Jánossal, Eörsi Lászlóval, valamint az Ön által is említett Gyenes (nem Gulyás, amint Ön emlékszik rá, de ennek semmi jelentősége) Pállal, aki 1991. szeptember 14-28-ig vette föl Önnel az Oral History számára az interjút. Akinek akkoriban – s ezt nem pejoratíve említem – szinte mániájává vált a Tóth Ilona-ügy, mindenkitől a lehető legrészletesebben kérdezett arról. S aki ma velem ért egyet, hozzám hasonlóan úgy látja, hogy ez fikarcnyit sem volt koncepciós per (legfeljebb a tekintetben, hogy Obersovszkyékat gyilkossági perben ítélték el, vagyis hogy „összetolták" az ügyeket), a gyilkosság megtörtént, mégpedig olyan módon, amint az a perben szerepelt, sem Tóth Ilonát, sem a többieket senki nem kényszerítette semmire, és így tovább.

Tán megbocsát a durva fogalmazásért: az olyan sületlenségekkel, mint Jobbágyi Gábor „néma talp" elmélete, amit az égadta világon semmi nem támaszt alá, vagy azokkal a hazudozásokkal, mint például, hogy „de hiszen a boncjegyzőkönyvben nem szerepel a szúrás-nyom" (dehogynem szerepel) – nem foglalkozom, ezek egészen komolytalan politikai próbálkozások, tudományos alap nélkül.

Érdemes viszont kitérnem Obersovszkyra, mert őt Ön említi. Egyrészt tudnia kell: Oby az Oral Historynak (Havas Gábornak) 1986-87-ben adott interjújában még teljes egészében igaznak tart mindent, ami a perben elhangzott. S később sem vonta kétségbe ezt, csupán annyit változtatott – s ez lett az általam természetesen alaposan olvasott füzetének fő vonala –, hogy amikor Tóth Ilona szíven szúrta, Kollár már halott lett volna, halottat pedig nem lehet megölni. Tehát Oby igaznak tartotta, hogy Tóth Ilona szíven szúrta Kollárt, s hogy előtte lezajlott mindaz, ami.

Nos, immáron az Ön személyére térve.

A Gyenes Pál-beszélgetés 98. oldalán Ön ezt mondja:

„– A Fő utcai börtönben találkoztam egy másik orvosnövendékkel, s ő mondta el hitelérdemlően az eseményeket. Tóth Ilona vállalkozott egy sebesült ÁVH-s került az intézetbe, és Tóth Ilona először intravénás benzin injekcióval, ez sikertelen volt, később szívszúrással sebesítette meg halálosan."

A 182. oldalon:

„Kérdés: Főorvos úr, akkor ki kell mondanunk, hogy dr. Kelemen Endre bármily rosszindulatú és ellenszenves ember, ebben, amit mond (a szívszúrásról), abban igaza volt. Hitelesnek kell elfogadnunk. Igen vagy nem?

Válasz: Teljes mértékben igen."

A 195. oldalon:

„… vannak kételyeim… Egy tény, hogy itt egy ember meghalt, és a halál oka, mint itt a bonjegyzőkönyvből kiderül, kétségkívül a szívenszúrás. Mert ez így teljesen korrekt, ahogy ez leírja.

Az emléktábláról pedig a 110. oldalon Ön ezt mondja:

„Ha azt fogadom el, azt a koncepciót, hogy Tóth Ilona tudatosan, most mindegy, hogy milyen érzelmi indító okból, de egy embert a másvilágra küldött… akkor ez egy igen ambivalens dolog, amit esetleg sokan megtámadhatnak és félreérthetnek. Tehát én szeretném ezt a táblát teljesen kérdőjel nélküli, teljesen tiszta valamivel, annál is inkább, mert az a hely, ahol Ilona dolgozott, és ez a tragikus esemény megtörtént, az nem a Péterffyben volt. Tehát én úgy tartom jónak, ha a történelem, és a TIB a legautentikusabb erre. És ha ő azt mondja, hogy a Tóth Ilonának emléktáblát kell tenni, én vagyok a legelső, aki ezt támogatom. De ott."

Tisztelt Főorvos Úr!

Továbbra is állom: ha bárki meg tud győzni arról, hogy nincs igazam, azt kész vagyok bárhol, nyilvánosan elismerni. Az a 49 Oral History interjú, a sok-sok más beszélgetés, valamint a periratok és az egyéb iratok egyelőre ennek az ellenkezőjét állítják. Amennyiben Ön mindezek ellenére lehetségesnek tartja az ügy másmilyen feltárását, szívesen állok rendelkezésére ehhez bármilyen módon.

Szeretettel üdvözlöm:

Dr. Kende Péter